

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗ

ΘΥΣΙΑ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)
Αί, αγαπητέ μου... 'Ορθή ή σκέψι σου, λατρευτή μου 'Ιουλίττα... 'Εκε, στο βάθος του διαδρόμου, υπάρχει ένα σαλόνι... 'Ελπίζω να μη βρούμε κανέναν άλλον, εκεί μέσα... Μιάς στιγμής μοναξιά κι ήσυχα, ξεζάπαντος θά μου φανή ευεργετική!

Και λέγοντας αυτά, με τραβούσε συγχρόνως βιαστικά προς το άπομορο εκείνο σαλόνι. Φαινόταν περισσότερο ότι τον κυνηγούσε κάποιος, παρά ότι τον περπατούσε ήσυχα μαζί μου.

Σε μία στιγμή, κι' ενώ τον ακολουθούσα κι' έγω μηχανικά και αστασίμενη, μου φάνηκε πως άκουσα βιαστικά βήματα ζορπίω μας. Γύρισα τότε το κεφάλι μου, κι' είδα τον 'Ερριέτι νάρχεται, σχεδόν να τρέχει, προς το μέρος μας!

Νόμισα, ότι θά τρελλάθηνε ίσως, ό παλός αυτός θαυμαστής μου. 'Αλλά συγχρόνως, είδα στο πρόσωπο του Λεώνη μία καινούργια και τόσο έντονη έκφραση τρόμου, ώστε τάχασα κυριολεκτικώς πειά, και δεν ήξερα τί να υποθέσω...

'Αρχισα να βλέπω σαν βρυκλακα μυστηριώδη τώρα, αυτόν τον ανέξηγτο 'Ερριέτι. Τό αίμα μου πάγωσε, και τά γόνατά μου λύγισαν. 'Ο Λεώνης πάλι, προσπαθώντας να με τραθήξει μαζί του, άναγκάστηκε να βραδύνει τό βήμα του...

Και τότε...

Τότε ό 'Ερριέτι μ' ένα-εξο πηδήματα τον έφτασε, σήκωσε τό χέρι του, και τό άφησε να πέση-βαρά, άμειλιχτο σαν τό χέρι του Νόμου-άπάνω στον τραχήλο του Λεώνη!

'Ο Λεώνης έγινε κυριολεκτικώς σαν πτώμα, πειά. Τά μέλη του κορμιού του παράλυσαν. Και μέ τό κεφάλι του, περιωρίστηκε να γιέμη ένα βουβό, φριχτό, ανέξηγτο για μένα «ΝΑΙ», σαν ν' άπαντούσε σε μία μυστηριώδη, σιωπηλή διαταγή του 'Ερριέτι, την οποία όμως βροντοφώνησαν τά άστροφερά του μάτια, τά καρωμένα απειλητικά άπάνω στον Λεώνη!

'Ο 'Ερριέτι έπειτα άπομακρόνηκε, μ' ένα περιφρονητικό άνασηκόμα τών όντων του. 'Ενοιώσα τότε τά πόδια μου, να καρφώνονται από πό'νάμα. Δεν μπορούσα να κινηθώ καθόλου, άπ' τό φρικαστικό μούδιασμα που μ' είχε πάσει. 'Ωστόσο ό Λεώνης, ξαναβρίσκοντας την ενεργητικότητά του, μ' έπιασε πάλι άπ' τό χέρι, και με τραθήξει μαζί του.

Φτάσαμε στο άπομορο σαλόνι. 'Εκεί, όνοη κι' ένώ όσως κι' ό Λεώνης, καθήσαμε, ή μάλλον σωριαστήκαμε άποκαωμένοι, άπάνω σ' ένα ντιβάνι.

Ζ'

Μείναμε έτσι, βουβοί και ταραγμένοι, επί αρκετά λεπτά της ώρας.

Ξαφνικά, σαν να ξεσπούσε βίαια ή συγκρατημένη άπόγνωσι του, είδα τον Λεώνη να πέφτει στα πόδια μου, και να μου λέη με φωνή άγονιώδη :

—'Ιουλίττα μου, είμαι ένας άνθρωπος κατεστραμμένος... Μονάχα έσύ μπορείς να με σώσης... 'Αλλά για να κάνης τη θυσία που θά σου ζητήσω, πρέπει να μ' αγαπάς παράφορα, όσο παράφορα σ' αγαπά κι' έγω!

—Θέέ μου! ψιθύρισα, τρομαγμένη. Τι λόγια είν' αυτά που μου λές ;... Τι σου συμβαίνει, αγαπητέ μου ;... Τι μας συμβαίνει ;

Και συγχρόνως τύλιξα τά μπράτσα μου με λαχτάρα και τρυφερότητα γύρω στο λαιμό του.

—'Οχι! Ξανάπε με σπαραγμό, έκέ'νος. Δεν είνε δυνατόν να μ' αγαπάς τόσο πολύ!... Καί γι' αυτό είμαι χαμένος, και κατεστραμμένος!

—Μά μίλησε λοιπόν, αγαπητέ μου! βόγγησα, κλαίγοντας σπαρτακτικά. Τι σου συμβαίνει ;... Γιατί με άδικείς προκαταβολικά ;... Πές μου, τί πρέπει να κάνω, για να σε σώσω ;

Και κυττάζοντάς τον με αληθινή λατρεία, πρόσθεσα :

—Ξέρεις, ότι σ' αγαπάω όλόψυχα!... Τι ζητάς λοιπόν από μένα ;

Μού φίλησε τά χέρια με άνέκφραστη τρυφερότητα, με τρυφερότητα την οποία μονάχα αυτός ήταν Ικανός να δείξη. 'Επειτα μουπε :

—Θά σου εξομολογηθώ κάτι, αγαπητέ μου... Περιμένε με όμως εδώ, μία στιγμή... 'Ας ρίξω μία ματιά στην αίθουσα του χοροού... Λείπομε αρκετή ώρα από εκεί... Φοβομαι μήπως μάς άναήτηδόν, ή μητέρα σου, ή θεία σου, οι γνωστοί μας... 'Η πρωτότυπη και πολυτελεστάτη 'Οθωμανική μεταμφίεσί μας, άδρα λώς έγινε άφορμή να μάς προσέξουν πολύ άπόψε... 'Ας δώ λοιπόν μία στιγμή, τί γίνεται στην αίθουσα!

'Υπάκουη, τρυφερή, δέχτηκα την παράκλησί του. 'Ανακουφι-

σμένος ό Λεώνης μου, σηκώθηκε τότε, μ' άφησε μόνη για πέντε λεπτά της ώρας, κι' ύστερα ξαναγύρισε.

—'Η τύχη μάς ενοιεί, αγαπητέ μου! ψιθύρισε, φιλόνας τό μέτωπό μου. Είθε να μάς ενοιήσεν έτσι ώς τό τέλος!

—Τί συμβαίνει ; ρώτησα. 'Η μαμά...

—Μην άνησυχής! Διέκοψε. Δεν πρόσθεσε την άπουσία μας... Γίνεται πανζουρλισμός στην αίθουσα... Τήν έχουν διασκευάσει πρόχειρα σε αίθουσα θεάτρου, και μερικοί έρασιτέχνη παρυστάνουν διάφορες πλαστικές εικόνες... 'Ολος ό άλλος κόσμος, έχει άποτραπήχτη από θεωρεία, και παρακολουθεί μ' ένδιαφέρον την παράστασι...

—Κι' ή μαμά ; Ξαναρώτησα.

—'Ηούγασε!... Την είδα στο θεωρείο του οικοδεσπότη κυρίου Δελπέκ. 'Εβγαλε τά ρούχα της μεταμφίσεως και παρακολουθεί ακυμμένη τό θέαμα με ζωηρότατο ένδιαφέρον!

'Εβγαλα ένα στεναγμό άνακουφισώς. Και κύτταξα πάλι τον Λεώνη κατάματα, με όθος έρωτηματικό. Κατάλαβε τη σημασία του βλέματός μου. 'Επρεπε να μου έκμυστηρευτή τό μυστικό του. Κι' ή στιγμή αυτής της έξομολογήσεώς του, που πλησίαζε, τον έρριξε πάλι σε βουθή άγωνία.

—Θέέ μου, γιατί δεν μου μιλάς λοιπόν ; φώναξα πνιχτά. Πόσο τρομερό είνε αυτό που θά μου πής, για να διατάξης έτσι ;...

—'Αχ, δεν θά τό άποφασίσης ποτέ αυτό, 'Ιουλίττα μου! άποκρίθηκε στεναζόντας, ό Λεώνης. Είσαι ή μόνη γυναίκα, που λάτρευσα σ' αυτόν τον κόσμο. Κι' όμως σε χάνω... Σε χάνω για πάντα, κι' άκριβώς ή στιγμή που ήμου βέβαιος για την όριστική εύτυχία της ζωής μου!

'Εκλαιγε, δάκρυα φλογερά κι' άφθονα, κυλούσαν στο χλωμό του πρόσωπο. 'Ηταν τόσο γοητευτικός, τόσο θελκτικός, και στην άπελπισία του άκόμη, ώστε πρόβηκα βόθωνα τό αίμα μου, τη ζωή μου, για να τον βγάλω άπ' τη δύσκολη-άλλή, και μυστηριώδη-θέσι του...

Δεν άνθεθα περισσότερο. 'Εγώ ήμου, δόν 'Αλέο, που γονάτισα τότε μπρός στα πόδια του 'Α' γκάλιασα τά γόνάτά του με παραφορά, και τό ψιθύρισα δακρυσόντας :

—Μίλησε μου ελεύθερα, αγαπητέ μου... Πές μου τί έχεις να μου πής!... Δεν διαβάξεις λοιπόν στα μάτια μου, τη λατρεία μου και την άφοσίό μου σε σένα ;

Τά χαρακτηριστικά του άγγελικού προσώπου του, παραμορφώθηκαν τότε από όπερτάτη ψυχική άγωνία. Μία λυσο-

σασμένη πάλη ήταν φανερό ότι έέσπαζε στα στήθη του. Και τέλος, Ιδρωμένος άπ' τον κρυφό άγώνα, ώχρος σαν νεκρός, μουρούρισε μ' έγκρατάλειψη, μ' ένα στεναγμό ύπόκωφο :

—'Αδύνατον μ' ή κρούλα μου!... Δεν μπορώ, μου

είνε αδύνατον να σου φανερώσω τό φριχτό μυστικό της ζωής μου... Θά μ' έξουσιάζει για

Γόρια τότε τό κεφάλι μου κι' είδα νάρχεται ό 'Ερριέτι...

πάντα αυτό, και θα με βασανίζει άπαισία για πάντα... Ναι, δεν μπορώ να σου το πω!... Θέλεις να με παρηγορήσεις, όμως;... Θέλεις να με κάνεις ευτυχισμένον;... "Ελα μαζί μου, ΝΑ ΘΥΓΟΥΜΕ ΑΜΕΣΩΣ!"

"Εμεινα σαν άπολιθωμένη..." "Άρχισα να τρέμω... Ήταν τόσο φοβερή, τόσο άπροσδόκητη και τερατώδης, ή πρόστασι του αυτή!"

— Αμέσως;... Μά πώς πέρασε άπ' το μυαλό σου, μια τέτοια ιδέα;... "Ως σύζυγος σου, ευχαρίστως θα σ' ακολουθούσα και στα τέρατα του κόσμου άκόμη!... "Αλλά τώρα;... Τώρα που δεν παντρευτήκαμε άκόμη;..."

— ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΟΥΜΕ! διέκοψε ξερά και σύντομα ο Λεώνης

Τόν κύταξα κυριολεκτικώς κατάπληκτη...

—Κι' άφού δεν θέλεις να μ' ακολουθήσεις, πρόσθεσε κατά χλωμος, άφού δεν μ' αγαπάς τόσο πολύ, ώστε να κάνης αυτή τη θυσία, ξέρω πια τί μου μένει: Μοι μένει να κόψω τη ζωή μου βίαια!... Μοι μένει ν' αυτοκτονήσω!

"Απόγιναι άληθινή, και πένθιμη άποφασιστικότητα, χαρακτηρίζαν το ύφος του. "Αντρίχιασα σύγκορμη Και πιο κίτρινη άπό λεμόνι, μουρούρισα:

—Μά τί μάς συμβαίνει, λοιπόν;... Μήπως βλέπω όνειρο κακό;... Ποιός μπορεί να έμποδισή τόν γάμο μας;... Δεν έχωμε τη συγκατάθεσι του πατέρα μου;... "Όλα δεν εινε έτοιμα, πια;

Μοι άποκρίθηκε στυγνά:

—Τό έμποδι τόν γάμο μας εινε ο 'Ερριέτι!... Μιά μονάχη λέξι άν σου πη, δεν θα με θέλησής τότε για σύζυγό σου!

—Ο 'Ερριέτι; ψιθύρισα θαμ-

πωμένη. Και εσπώντας βίαια σέ άφοιγμένη άγανάκτησι, ξεφώνισα πνιχτά:

—Μά τόν μισώ, τόν 'Ερριέτι!... Τόν άποστρέφωμαι!... Τόν άφιδιάζω!... Ποδ εινε τώρα, Θεέ μου;... Ποδ εινε για να τόν προσβάλω μόνι μου;... Ποδ εινε για να τού πω πόσο άτιμη κι' ανανδρη εινε ή διαγωγή του να μάς καταδιώκη έτσι;... Θέλεις να μ' έκδικηθής;... Μά εινε βδελυρός, εινε άτιμος κι' ανανδρος αυτός ο τρόπος τής έκδικήσεώς του!...

Κόμπιασα. Μιά καινούργια ρκέφι μπηκε στο μυαλό μου, και μ' έκανε να διατάσω.

Μά με άπόφασα, ζαανάτα:

—Τί θέλεις όμως, άπό σένα;... Πέσ μου, Λεώνη μου, σέ τί σέ φοβίζεις ο άνθρωπος αυτός;... Δεν είσαι τόσο ανώτερός του;... Πώς μπορεί λοιπόν να σέ βλάψη, άφού έσύ είσαι Ικανός να τόν συντρίψης;... "Α, Ισως... Ισως να να σου συμβαίνει τό έξής: "Ισως θάχης χάσει την περιουσία σου, κι' ο 'Ερριέτι τό ξέρει!... Και σέ φοβερίζει τώρα, ότι θά τό άποκαλύψη στους γονείς μου!... "Ε;... Αυτό δεν εινε;... Και γι' αυτό λές ήθην, ότι άρσούν τά έγγραφα τού δικηγούρου σου;... "Ενωσα σου όμως, άγαπητέ μου!... Κι' αυτό να συμβαίνει άκόμα έγώ σέ λατρεύω!... Θά παρακαλέσω γονατιστή τούς καλούς γονείς μου, και..."

...και θα φανού άδυσώπητοι, άμειλιστοι έναντιόν μου, άν μιλήσ ο 'Ερριέτι! με διέκοψε άπότομα και βάνασα ο Λεώνης, "Άκουσε, 'Ιουλίττα μου... Δεν εινε μόνον, τό ότι έχασα την περιουσία μου... Ο 'Ερριέτι ξέρει και κάτι άλλο καταχθόνια εις βάρος μου, τό όποιο δεν μπορώ να σου πω!

Και δίνοντας τόν άνέκφραστης ίκεσιας και τρυφερότητος στή φωνή του, πρόσθεσε:

—Είσαι καλή, 'Ιουλίττα μου;... Είσαι γενναίωψυχη;... Είσαι πραγματικά ή γυναικία, την όποία άνειροπολούσα;... Είσαι Ικανή για τίς μεγάλες θυσίες και για τούς ήρωισμούς τής 'Αγνης 'Αγάπης;... Τώρα θά τό δείξεις!... Παραδέξου εύθως άμέσως, να φύγωμε άπ' τίς Βρυξέλλες, κι' ή ζωή μου, ή ψυχή μου, ή λατρεία μου, θά σου άήκωμο για πάντα, μαζί με την άπέραντη ευγνωμοσύνη μου..."

—Ω, φθάνει!... Φθάνει, άγαπητέ μου! ψιθύρισα με σπαργμό άπερίγρηστο. Λυτήσου με, γιατί δεν άντέχω στή γλυκύτητα κι' ίκετευτική φωνή σου!... Θά σ' ακολουθήσω τυφλά και στον "Αδη άκόμη άν έπιμεινης λίγο!... Μά μην έπιμεινης άλλο, λατρεία μου!... Λυτήσου την καλή μου μητερούλα, και τόν δυστυχισμένο μου πατέρα, που θά πεθάνουν άπ' τη θλίψη τους άν τούς εγκαταλείψω έτσι!... "Επειτα, ή τιμή μου;... Η ύπόληψή μου;... Γιατί θέλεις να με άφανήσης, χρυσέ μου;..."

—Κι' έμένα; βόγγησε εκείνος, με λυγμούς και με ύφος πονεμένο. "Έμένα δεν με λογαριάζεις καθόλου;... Τη συμφορά

μου, τόν πόνο μου, τόν χαμό μου, δεν τα σκέπτεσαι αυτά; "Έκρυσα τό πρόσωπό μου στά χέρια σου, κι' αναλόθηκα σέ δάκρυα βαθυτάτης άπογνώσεως. "Επικαλέστηκα τόν Θεό να με σπλαχνιστή, να ή παρηγορητική του Θεού ένίσχυσι δεν θέλησε να με δυναμώσῃ... "Ισως, άκούω πιο καθαρά τούς βουβούς λυγμούς του Λεώνη, και παραζόχουμον πιο όδυνηρά, πιο άγρια...

—"Εστο! στέναξα με άσφρασι υπέρτατη, ύστερα από αρκετές στιγμές. Δεν μπορώ ν' άντισταθώ στην άγάπη μου για τίς σένα, και στή γοητεία που έξασκέεις στήν ψυχή μου!... "Εγιναι σκλάβος σου!... "Εξουσιάζεις και την ψυχή μου και τη θέλησή μου... Πέσ μου λοιπόν, τί θέλεις άπό μένα!... Πάρε με μαζί σου, όδηγήσε μου όπου θέλεις!...

Μ' άρπαξε σαν τρελλός στην άγκαλιά του. Τό θείο πρόσωπό του εινε γίνει άγνώριστο, άπό την άπειρη και εαφνική άγαλλίασι του. Κατάφιλοντας με ύστερα, λαχταρισμένως, λαχανιασμένως άπό συγκίνησι κι' ευτυχία, μοψτε ζωηρά:

—Μικρούλα μου, 'Ιουλίττα μου, άγγελέ μου!... Σ' ευχαριστώ, άγαπημένη μου... Άς φύγωμε τό γρηγορότερο, άπ' εδώ!... "Ένα γεράκι άπαισία, έχει τό βλέμμα του ύπουλα προσήλωμένο άπάνω μας, και μάς έπιτηρεί!... Πρέπει να τό ξεγελάσουμε και να φύγωμε!...

—Μά πώς;... Πώς θα φύγωμε; ψιθύρισα άθελά μου, νομίζοντας ότι άνειροποιούμαι.

—Ενωσα σου, μικρούλα μου... Θά σου πω έγώ, τί θα γίνη... Γύρισε άμέσως στην αίσουσα... Προσοκτήσου την αδιάφορη, και στή φαειρή... "Αν σου μιλήσ ο 'Ερριέτι, μην τόν έρεθισή με κανέναν ψυχρό σου λόγο... Πλησίασε ύστερα μια όποιαδήποτε

άπ' τίς κόρες τού οικοδεσπότη... Εινε φίλες σου, ή δεσποινίδες Δελπέκ, και σ' αγαπούν... Πασοκάλεσε μια άπό αυτές, να σέ οδηγήσιν στο δωμάτιό της... Πέσ της, ότι σέ στενοχώρησε ή σπολή σου, και ζήτησέ της να σου δώσῃ μια πρόχειρη τουαλέττα να φορέσῃς... Σύστησέ της όμως, να μην πη τίποτα στή μητέρα σου, ήθην για να μην την άνησυχήσῃ!... Κάνε ένα δεματάκι τά κοσμήματά σου, έννοείται, και φύλαξέ τα μαζί σου... "Αν δεν μάς χρειαστούν, τά έπιστρέφομε με πρώτη ευκαιρία στον πατέρα σου...

—Κι' έσύ; μουρούρισα, σαν ύπνωτισμένη. "Εσύ τί θα κάνης έντωματάς;

—Μην άνησυχής για μένα, 'Ιουλίττα μου! άποκρίθηκε με βιαστική λαχτάρα, ο Λεώνης. "Έχω κι' έγώ τό σénébi μου... Θά κατεβώ έντωματαξό, κάτω... Θά πάω στά διαμερίσματα τών σταύλων... Θά προφασιστώ κι' έγώ σ' έναν Ιπποκόμο, ότι με στενοχωρεί ή μεταμφίεσί μου, ή ότι θέλω να την άλλάζω με άλλη μεταφίεσι... Θά τό δώσω κι' ένα γενναίοδωρο πουμπουάρ, και θα τό ζητήσω μια δική σου στολή να μου δανείσῃ... "Εγώ είμαι πασιγνώστος στις Βρυξέλλες... "Όλος ο κόσμος με τιμάει... Κι' ο άνύποπτος Ιπποκόμος, όχι μονάχα δεν θ' άρνηθῃ, αλλά θά κολακευθῃ και θα προθυμοποιηθῃ να μου φανῃ ευχάριστος!... "Ενωισα σου, μικρούλα μου... Θά ρθουν όλα, κατ' εύχήν... Πήγαινε γρήγορα, για να μην άργοπορήσω... Και μόλις έτοιμασῃς, έλα να με συναντήσης κάτω στην έξεδορτα... "Αν γέ στενοχωρήσῃ καμιά ή κανάσας, για χορό ή με συνομιλίες, προφασίσε πως θέλεις να πάρης λίγον δροσερό αέρα, και έξεφυγέ τους με τρόπο!... Πήγαινε... Κι' ύστερα, βασίσει με μένα για τό υπόλοιπο!

Σηκώθηκα σαν ύπνωτισμένη. "Εσφίξα τό στήθος μου και με τά δύο μου χέρια, γιατί τό σισθανόμου έντομο να φουσκώσῃ και να σπάσῃ Τό λαρύγγι μου ήταν στεγνό, τά μάγουλά μου φλογιζόντουσαν...

...Μηχανικά, συμφορήθηκα μ' όλες τίς όδηγίες τού λατρευτού μου τράνανου. Τόσο πολύ τόν λατρεύα, τόσο εινε σκαλωθείς την ψυχή μου και τη θέλησή μου, ώστε ύποκριθκα ως την τελευταία στιγμή με μαεστρία πρωταγωνιστριας θεάτρον. Χαμογέλασα στή μητέρα μου, τής δικαιολογήθηκα με άπόλυτη ψυχραμία για την άπουσία μου, φίλησα στοργικά τη θεία μου, κι' αναμείχθηκα ύστερα-φαειρή κι' άμείριμη στην έπιφάνεια—μίσσα στους κύκλους τών άλλων καλεσμένων.

"Όταν πλησίασα μια άπ' τίς δεσποινίδες Δελπέκ, αυτή που ταιρίαζε περισσότερο με τό άνόστημά μου, ώχριασα λίγο άπ' την κρισιμότητα της στιγμής. "Η γλωμάδα μου δικαιοδύγησε τότε την πρόφάσι μου, τη σχετική με τη στενοχωρία που δικαιοδύγησε άπ' τη μεταμφίεσί μου. Κι' έτσι, βρίσκοντας φυσικωτάτη την παράκλησί μου ή δεσποινίς Δελπέκ, με όδήγησε στο δωμάτιό της, όπου έτοιμασθηκα γοργά-γοργά, και σύμφωνα με τίς

Τό άμάξι κίνησε με ταχύτητα μεθυστική...

ὀποδείξεις τοῦ Λεωνῆ...

Καί τέλος, κρατώντας προφυλακτικά τὸ δέμα τῶν πολιτῶν κομητιῶν μου, διεσχίσα ζεναὶ τὴν αἰθουσα καὶ τράθηξα πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ μεγάρου. «ὦ, Θεέ μου!... Πόσα θαύματα ψυχραῖας, ὑποκρισίας, καὶ τόλμης, δὲν ἔκανα ἐκείνη τὴ στιγμή!» Ἐξακολουθητικὰ ἀδιόφορη, ἔξφυγα τὸ ζηλότυπο βλέμμα τοῦ παντοῦρο παρόντος Ἑρριέτι... ἔξφυγα τὸ στοργικὸ ἐνδιαφέρον τῆς μητέρας μου... ἔξφυγα τὴν ἀναρίθμητες προσκλήσεις, σὺν χορῷ, τῶν διαφόρων θαυμαστῶν μου... καὶ βγήκα τέλος, στὸν ἀντιβάλλο!

Κατεβαίνοντας τὴ σκάλα, ἀνταμώθηκα μὲ μερικὸς καλεσμένους—κυρίες καὶ κυρίους—ποῦ εἶχαν φορέσει ἥδη τὰ ἐπιωφύσια τους, κ' ἔβρουγαν. Θὰ παραξενεύτηκαν, βέβαια, ποῦ μ' ἔβλεπαν νὰ κατεβαίνω μόνη μου καὶ χωρὶς τὴν μητέρα μου.

Ἐγὼ στὴν ἔξοδο, τὰ ἀμάξια τῶν καλεσμένων βρισκόντουσαν σὲ μακρὰ σειρά, καὶ περιεμενὰ τὸ τέλος τῆς δεξιώσεως. Ὁ Λεωνῆς, μὴν ἔχοντας δικὸ τοῦ ἀμάξι εἶχε ἐνοικιάσει ἕνα ἀγορῶν, ἀρκετὰ πολυτέλες, ὅπως συνήθει νὰ κάνει σὲ ἀνάλογες περιστάσεις. Μὲ περιεμὲν μὲ ὕψος ἀδιόφορο, πλάι στὴν ἔξοδο, καὶ μὲ τὴν φάνηκα, μὲ πῆρε τρυφερὰ ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ μὸς τόσφις μὲ σημάσια, διωνάτας μου ψιφιστὰς κούραγιο: ἔειπε ντυθῆ κιάλας, μιά κομψὴ στολὴ ἱπποκόμου!

Οἱ ἄλλοι ἀμαξηλάτες, δὲν παραξενεύτηκαν ποῦ μὰς εἶδαν ἐκεῖ Ὁ ἄρραβάνες μου μὲ τὸν Λεωνῆ ἦσαν πασιγνώστους στὴν πόλι, καὶ τὴν ἐμφάνισί μας τὴν ὑποδέχτηκαν οἱ ἀπλοῖκοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι μὲ χαμόγελα καλωσύνης...

Ἄταρραγῶν, βαδίσαις πρὸς τὸ ἀμάξι τοῦ Λεωνῆ. Στεκόταν ἀρκετὰ παράμερα ἀπὸ τ' ἄλλα, γιατί εἶχαν φύγει ἐντομεταξὺ ἀπὸ τὴν σειρά πολλὰ ἄλλα ἀμάξια, τὰ ὅποια μεσολαβοῦσαν. Ὁ Λεωνῆς πλησίασε τότε τὸν ἀμαξηλάτη, καὶ τοῖδουσε ἕνα γαρτὶ διπλωμένο, λέγοντάς του: «—Πετάξου μιά στιγμὴ, φίλε μου, ὡς τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ «Χρυσοῦ Λεόντος» ποῦ μένω... Ἐἴνε ἐδῶ κοντά, τὸ ἔξερεις... Δώσε τὴν σημείωσι αὐτὴ στὸν ὑπηρετὴ μου, καὶ περιεμὲν νὰ πάρης κάτι ποῦ θὰ σοῦ δώσω...» Ἐπιτα, μὸς τὸ φέρνεις γρήγορα... Θὰ σὲ περιεμὲν ἐδῶ!

Ἄνυποπτος ὁ ἀγαθὸς ἀμαξηλάτης, πῆρε τὴν σημείωσι κ' ἔφυγε πεζός, γιατί τὸ ξενοδοχεῖο δὲν ἄπαιχε πολὺ. Ἀστραπιαία τότε ὁ Λεωνῆς, μ' ἔβαλε μέσα στὸ ἀμάξι, πήδησε κ' αὐτὸς γοργὰ στὴ θέσι τοῦ ἀμαξηλάτου, καὶ μὲ ὕψος ἀδιόφορο γύρισε τὰ ἄλλα πρὸς τὸ πρῶτο κοντινὸ καὶ πλανὶν δρομάκι...

Καὶ τότε μαστίγωσε τὰ ἄλογα μὲ ἀγρία ἐνεργητικότητα, ἡ ρόδες σπένανζαν ἀπὸ τὸ ἀπότομα ἐκκίνησι μας, τὸ ἀμάξι κύλισε μὲ ταχύτητα μεθυστικὴ, κ' ἀμέσως τὸ φωτισμένο μεγάρου τοῦ κυρίου Δελπέκ ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὰ μάτια μας!

Ὁ παράφορος καλαπισμὸς τῶν ἄλόγων μας κράτησε ὡς δέκα λεπτὰ τῆς ὄρας. Ἐίχαμε βῆθὴ πιά ἀπὸ τὴν Βρυξέλλες, καὶ σταματοῦσαμε τώρα πρὸς τὸ σταθμὸ τῶν ταχυδρομικῶν ἀμαξῶν. Ἐκεῖ ὁ Λεωνῆς νοίκιασε μιά ἀμαξία ἀμέσως, ἔδωσε γενναῖο ποῦρ-μπουρὸν στὸν ἀμαξηλάτη, κ' ἐπὶ εἰκοσιτέσσερες ὀλόκληρες ὄρες τρέχαμε μὲ ταχύτητα θεῶλης μακρὰ ἀπὸ τὴν Βρυξέλλες, δίχα καθόλου νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸ ἀμάξι.

Μέσῃ σ' αὐτὸ τρώγαμα, μὲ τὴν ὄραση σὲ κανέναν ταχυδρομικὸ σταθμὸ. Ὁ Λεωνῆς ἀνιγνε τὰ τέζαμα τῆς πορτιέρας, παρήγγελε κ' ἔπαυσε φαγητὰ, πλήρωσε τὸ τετραπλάσι τοῦ συνθιθεμένου ἀγοναῖο, ἄλλαξε γρήγορα ἄλογα τὸ ἀμάξι, καὶ πάλι ἐκκίνησας μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς.

Δὲν φρόντιμα καθόλου οὔτε νὰ κοιμηθῶ, οὔτε καὶ νὰ παραπονεθῶ γιὰ τὴν κούρασί μου. Τὰ δόντια μου ἦσαν διαρκῶς σφιγμένα, τὰ νῆρα μου νευταμένα σὲ ὑπερτάτον βαθμὸ καὶ βασανισμένα, καὶ δὲν εἶχα τὴ δύναμι οὔτε ἕνα δάκρυ νὰ χύσω, οὔτε μιά λέξι νὰ μουρμουρίσω...

Ὁ Λεωνῆς βρισκόνταν κ' ἔκείνος πολὺ ἐκνευρισμένος. Περισσότερο φοβόταν μῆπως μὰς κινήθουν, παρὰ μῆπως πάθω τίποτα ἀπὸ τὴν κούρασί μου κ' ἀπὸ τὴν συγκίνησί μου...

Τέλος, σταθῆκαμε μπρὸς σ' ἕνα μικρὸ πύργου, ἀφοῦ λοξοδρομήσαμε περὶπου τριακόσια μέτρα ἀπὸ τὸν δημόσιο ἀμαξητὸ δρόμο. Κατεβήκαμε πτώματα ὡσὸς ἀπὸ τὸ ἀμάξι, καὶ χτυπήσαμε τὴν ἐξάφορτα τοῦ κήπου, ὁ ὁποῖος βριακόταν μπρὸς στὸν πύργο...

Ἡ ὄρα ἦταν δυὸ, περασμένα μεσάνυχτα. Ἐνας ὑπηρετὴς φάνηκε ἐπιτέλους, γογγυζόντας γιατί τὸν ἐνοχλοῦσαμε ἀπὸ τὸν ὕπνο τοῦ μὲ τέζαμα ὄρα. Μὰς ἀνοῖξε τὴν ἐξάφορτα, κ' ἐνῶ ἐτοιμαζόταν νὰ μὰς ρωτήσῃ ποιοὶ εἴμαστε καὶ τί θέλαμε, ἔστρεψε τὸ φανάρι τοῦ πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Λεωνῆ.

Ἄμέσως ἔλλαξε ὄψι, ὁ φτωχός. Λύγισε τὸ κορμὶ τοῦ σὲ ἀπει-

ρες ὑποκλίσεις, μὰς ζήτησε συγγνώμη γιὰ τὴν πρώτη δυσθυμία τοῦ—λέγοντας ὅτι δὲν εἶχε ἀναγνωρίσει στὴν ἀρχὴ τὸν Λεωνῆ—καὶ μὰς ὡδήγησε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου.

Ἡ πρώτη μου ἐντύπωση ἦταν, ὅτι ἐκεῖ μέσα βασιλεῦε ἡ ἐγκράτειας κ' ἡ ἀκαταστασία. Ἀλλὰ ἀμέσως ὕστερα, ὁ ὑπηρετὴ μὰς ὡδήγησε σ' ἕνα δωμάτιο ἀρκετὰ τακτοποιημένο. Ἐκεῖ, ἀνάμει μιά καλὴ φωτιά στὸ τζάκι, μὸς εἰτοίμασε ἕνα κρεβάτι, καὶ τέλος παρουσιάστηκε μιά γυναῖκα γιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ γυθῶ.

Ἦμιον πεσμένη σὲ μιά πολυθρόνα, καὶ σὲ κατάστασι ἀληθινῆς ἀποχαυνώσεως, ἀπὸ τὴν κούρασι. Ἐίχα παραδοθῆ στὰ χέρια ἐκείνης τῆς γυναίκας, καὶ δὲν εἶχα συνείδησι τῶν γεγονητόν γύρω μου. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, ἡ ἐξότη τῆς φωτιᾶς ἀράχνη νὰ μὲ ζωογονή κἄπως... καὶ τότε πρόσεξα, ὅτι ἦμιον κοντὰ στὸν Λεωνῆ, ἀντικρὸ στὴ φωτιά, μὲ λυμένα τὰ μαλλιά μου, καὶ φορῶντας ἕνα ζεστὸ «νυχτικόν».

Ὁ Λεωνῆς μὲ κούταξε ὡς τότε, μ' ἕνα χαμόγελο τρυφερὸ. Ἦταν εὐχαριστημένος, ποῦ εἶχα ἀρχίσει νὰ συνέρχωμαι ἀπὸ τὴς ταλαιπωρίας ἐνὸς τόσο μακρονόου καὶ βιαστικῶ ταξιδίου. Ἐπὶ-στερα ὅμως σηκώθηκε ἀπὸ κοντὰ μου, πῆρε ἕνα κιβωτίδιο, κ' ἀρχισε νὰ τακτοποιή σ' αὐτὸ τὰ διάφορα πολυτίμα κοσμημάτα μας.

Μόλις ἕνα ἢ δυὸ σαχυλιμάτα ἦσαν δικὰ του, ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν βραβυτιῶν αὐτῶν κοσμημάτων, τὰ ὅποια ἀνήκαν στὸν πατέρα μου. Ἡ ἐπιπολαία μητέρα μου, ἤθελε νὰ εἶνε ἡ μεταφίσεις τοῦ Λεωνῆ ἀναξίας πολυτελείας μὲ τὴν δικὴ μας. Καὶ γι' αὐτὸ, εἶπε κατεβῆ μόνη τῆς στὸ κατάσταμα τοῦ πατέρα μου, φορτώθηκε μὲ πλῆθος κοσμημάτων, καὶ τῶδουσε στὸν Λεωνῆ νὰ στολιστῆ μ' αὐτὰ.

Μιά βαθεῖα ντροπὴ ἐνοίωθα τώρα, βλέποντας ὅλον τὸν πλοῦτο τοῦ καταστάματός μας νὰ βρισκεται κλειεῖ σμένος σ' αὐτὸ τὸ κιβωτίδιο. Ἦταν κάτι σάν κλοπὴ εἰς βάρος τοῦ καλοῦ μου πατέρα, ἡ πράξις μας αὐτὴ. Κ' ἔμας μὲ στεναγομὸ ἀνακουφίσεως, στὸν Λεωνῆ:

—Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπημένε μου... Θυμοῦμαι τὴν ὑπόσχεσι ποῦ μὲδῶσε ἐκεῖ στὸ γορῶ, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φύγομαι κρυφὰ, κ' ἡ στενωγρία μου λιγοστεύει...

—Ποιὰ ὑπόσχεσι; ψιθύρισε ὁ Λεωνῆς μὲ ἀπορία.

—Νά, ὅτι θὰ εἰστέλομε πάλι στὸν πατέρα μου, τὰ κοσμημάτα ποῦ πήραμε ἀναγκαστικὰ μαζῶ μας!

—Ἄ, ναί!... Σκοπεῖω βέβαια νὰ τοῦ τὰ σταλῶ μὲ πρώτη εὐκαιρία! ἔπει καὶ πάλι ὁ Λεωνῆς, μὲ ὕψος ἀριστησίας, τὸ ὁποῖο δὲν πρόσεξα τὴ στιγμή ἐκείνη.

Κλειβίσε ὕστερα βιαστικὰ τὸ κιβωτίδιο, καὶ πρόσθεσε ὅτι ὕστερα ἀπὸ τέσσερες ὄρες θὰ ἐκκίνησασε πάλι. Μὲ παρακάλεσε λοιπὸν νὰ ἐπιψηλθῶ ἀπὸ τὴς λίγες αἰτές ὄρες, νὰ πέσω καὶ νὰ κοιμηθῶ ἀμέσως, καὶ καμιά ἀπόλυτος θλίψι ἢ φηνη στὴν ἡσυχία μου.

Ἐμεινα μόνη. Δὲν μπόρεσα νὰ σηκωθῶ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα, γιὰ νὰ πάω στὸ κρεβάτι νὰ ξεπαλώσω. Δὲν εἶχα δύναμις, καὶ τὰ γονάτια μου ἦσαν σάν κομμένα ἀπὸ τὴν ἐξάντησι. Ἀναγκάστηκα λοιπὸν νὰ μείνω σάν πολυθρόνα μου, κ' ἀποκοιμήθηκα ἀμέσως κοντὰ στὴ φωτιά...

Στὴς ἐξῆς τὸ πρωτὸ ἦρθαν καὶ μὲ ἐζήτησαν. Μοῦφεραν μιά δυναμωτικὴ σοκολάτα νὰ πῶ, καὶ μιά ἀνδρική ἐνδυμασία. Προγεμάτισα μὲ βρεξί, κ' ὕστερα ἀναγκάστηκα νὰ ντυθῶ τὸ ἀνδρικό αὐτὸ κοστομὸ ἄθελά μου. Διακωρυχθήκα γι' αὐτὸ στὸν ὑπηρετὴ, καὶ ζήτησα νὰ δῶ τὸν Λεωνῆ:

—Μὰ ἀκριβῶς ἡ ἐκλαμπρότης τοῦ ὁ κύριος Λεωνῆς τὸ διέταξε αὐτό! ἔπει ὁ ὑπηρετὴς ἐλαθικῆ, μὰ σταθερὰ θὰ εἶστε ποῦ ἀσφαλῆς ἐσὶ, στὸ ταξείδι σας!

Τὴ στιγμή ἐκείνη παρουσιάστηκε κ' ὁ Λεωνῆς, ὁ ὁποῖος ἐπιστατοῦσε ἔξω στὴς προετοιμασίες τῆς ἀναχωρήσεώς μας. Ἐπιβεβαιώσε μὲ τρυφερότητα καὶ περιπάθεια, τὰ λόγια τοῦ ὑπηρετή. Μὲ βοήθησε ὕστερα στὸ ντυθῆ μου, καὶ τέλος—πρὶν ἀκόμη καλοξημερῶση—φύγαμε ἀπὸ τὴν μνηστριώδη ἐκείνη κατοικία, τῆς ὁποίας ποτὲ δὲν μπόρεσα νὰ μάθω τὸ ὄνομα, τὴν ἀκριβῆ θέσι, καθὼς καὶ τὸν ἰδιοκτήτη τῆς!

Καὶ φύγαμε... Καὶ προχωροῦσαμε διαρκῶς κ' ὀλοταχῶς, πρὸς τὸ ἀτελειώτο αὐτὸ κ' ἱλιγγιδες ταξείδι μας... Καὶ σταματοῦσαμε καὶ βράδια σὲ πληθώρα ἄλλη διαφόρων μνηστριῶδων καταφυγίων—ἄλλων πολυτελῶν, ἄλλων οἰκτρῶν κ' ὑπόπλων—τὰ ὅποια ὄσοτος μὰς ἔνοιγαν τὴς πόρτες τους σὲ κάθε στιγμὴ τοῦ ἡμερονυχτίου καὶ σὲ κάθε τόπο, ἀπλῶς καὶ μόνον μὲ τοῦ Λεωνῆ τ' ὄνομα... (Ἄκολουθεῖ)

Παρακολουθεῖ τὸ θέαμα μὲ ζήρητο ἐνδιαφέρον...